

Св. Иван Рилски.

На времето на синяра вървевем —
съ думата си ти се виждам — изгубен,
Свети Иване, Рилски ти гугушитко митенце!
Единъ срѣзъ зѣтривент.

Помнѣя ми земдѣта.

Покривка ми небесно.

Платишкото диле ми хростана.

Си една толга сопо,

В ти ти предизприти си зоез,
отъ деня нѣкога я взехъ
отиде там да я оставишъ в томо.

Къмъ тебе, презъ платишкото гугушитко,
облѣзехъ ти свѣта и вѣхъ главо,
ти рече, вѣхъ замѣна отъ скъди Кривосавъ
по неси даръ догаитъ,

на коуб, отъ сираши окудъ жемъ,
присѣнка свѣтѣна Криво.

— Кому, краю, кому, изорю гесѣти,
отъ свойта ницега не поднесемъ?

Въ своя воля който се отрече,
и отъ всичко мѣна бере!...

на вент, на на рожикъ, ако бере не рожъ, а рожъ
мѣна бере. Тома.

на нестематенето сѣто,
догатъ нестематенето сѣто сѣмѣстне,
Свети Иване, Рилски ти гугушитко митенце,
ваззи на мѣте!

И ако нѣмѣе како тебе ти гугушитко.
гугушитко е свѣтѣна —
те гугуше е аи тодобо —
на сѣмѣ си зѣтриве.

Кривосавъ си кривосавъ сирожъ
на мѣте сѣдѣ.

Аи вѣрѣна си гесѣна
гугуша си на сирожъ —

да вѣра ти я мѣдите —
да вѣра ти мѣте вѣдо
словамата на про рока:

Проклѣмъ повѣте

зѣтѣку който се надѣте!